

Arrest

nr. 276 787 van 31 augustus 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat P. HURLEBUSCH
Gerard Davidstraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 20 augustus 2022 (bijlage 13septies) en van het inreisverbod van 20 augustus 2022 (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HURLEBUSCH verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 april 2004 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 19 januari 2005 nam de gemachtigde van de toenmalige minister van binnenlandse zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater - overdrachtbesluit).

Op 19 september 2007 nam de gemachtigde van de toenmalige minister van binnenlandse zaken de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dieneinde.

Op 24 september 2007 werd verzoeker gerepatriëerd naar Turkije.

Op 22 december 2013 verlaat verzoeker Turkije en komt hij terug naar België.

Op 30 december 2013 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 15 januari 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS) het voormelde verzoek van 30 december 2013 in overweging.

Op 25 maart 2014 weigerde het CGVS verzoeker internationale bescherming. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 128 528 van 2 september 2014 vernietigde de Raad de beslissing van 25 maart 2014 omdat bleek dat de beslissing betrekking had op een andere verzoeker van internationale bescherming.

Op 31 oktober 2014 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker geen beroep in bij de Raad.

Op 18 november 2014 nam de gemachtigde van de toenmalige staatssecretaris voor asiel en migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Deze beslissing werd ter kennis gebracht op 25 november 2014. Tegen deze beslissing diende verzoeker geen beroep in bij de Raad.

Op 27 juli 2015 diende verzoeker een aanvraag in voor een wettelijke samenwoning.

Op 31 juli 2015 besliste de ambtenaar van de burgerlijke stand tot uitstel van registratie van de wettelijke samenwoning teneinde het advies van het parket in te winnen.

Op 22 september 2015 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand, na negatief advies van het parket, de registratie van de wettelijke samenwoning.

Op 26 januari 2017 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26quinquies). Het dossier werd aan het CGVS overgemaakt op 16 februari 2017.

Op 21 augustus 2018 verklaarde het CGVS het voormelde derde verzoek van 26 januari 2017 onontvankelijk omdat volgens het CGVS geen nieuw element werd aangevoerd dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Het CGVS heeft daarin ook de minister of diens gemachtigde geïnformeerd dat een verwijdering of terugdrijving niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker op grond van het onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing diende verzoeker geen beroep in bij de Raad.

Op 17 juni 2020 maakte de gemachtigde een evaluatienota op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op waarin hij een onderzoek deed naar het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand.

Op 17 juni 2020 nam de gemachtigde van de toenmalige minister voor sociale zaken, volksgezondheid, en asiel en migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage

13quinques). Deze beslissing werd op 22 juni 2020 ter kennis gebracht. Tegen deze beslissing diende verzoeker geen beroep in bij de Raad.

Op 20 augustus 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Gent op 20.08.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: K.

voornaam: Y.

geboortedatum: [...]1981

geboorteplaats: M.

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene diende in het verleden wel een wettelijke samenwoonstdossier met een Belgische onderdaan in. Op 22/09/2015 werd zijn samenwoonstdossier geweigerd door de Burgerlijke Stand van Schaarbeek. Bovendien, geeft zijn intentie om te samenwonen hem niet automatisch recht op een verblijf. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk

verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.11.2014. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing eind verblijf een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend op 26.01.2017.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 26.01.2010 werd bij beslissing van 22.08.2018 als ongegrond beschouwd.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.11.2014. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing eind verblijf een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend op 26.01.2017.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 26.01.2010 werd bij beslissing van 22.08.2018 als ongegrond beschouwd.

Betrokkene verklaart dat enkel dat Turkije een slecht land is voor hem er er daar veel problemen zijn. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Andere elementen werden reeds beoordeeld in zijn verschillende asielaanvragen. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden,

aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.11.2014. Deze vorige beslissing

tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe

beslissing. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat

een gedwongen verwijdering zich opdringt.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing eind verblijf een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend op 26.01.2017.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Op 20 augustus 2022 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing.

Op 29 augustus 2022 tekende verzoeker in het gesloten centrum te Brugge een vrijwillige vertrekverklaring.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen het inreisverbod van 20 augustus 2022

Blijkens de uiteenzetting vordert verzoeker eveneens de schorsing van het inreisverbod van 20 augustus 2022.

Volgens artikel 39/82 §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht te zijn tegen een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Een inreisverbod is geen dergelijke maatregel.

De Raad stelde bij arrest nr 188 829 van 23 juni 2017 de volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof:

“Schendt artikel 39/82, §1 en § 4, 2e lid van de Wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, in de mate dat een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid enkel zou kunnen ingediend worden door vreemdelingen die het voorwerp uitmaken van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en niet door vreemdelingen die het voorwerp uitmaken van een andere akte van een administratieve overheid vatbaar voor vernietiging op grond van artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet?”

Het Grondwettelijk Hof antwoordde in zijn arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 als volgt:

“B.5.4. Het antwoord op een prejudiciële vraag dient nuttig te zijn voor de oplossing van het bodemgeschil. Het Hof beperkt zijn onderzoek bijgevolg tot het verschil in behandeling tussen vreemdelingen naargelang zij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid willen instellen tegen een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel dan wel tegen een inreisverbod.

B.6.1. In de interpretatie van de in het geding zijnde bepalingen die aan het Hof wordt voorgelegd, kan enkel tegen een verwijderings- en terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden ingesteld, en niet tegen een inreisverbod.

B.6.2. Ten aanzien van de mogelijkheid om rechtsmiddelen aan te wenden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zijn de voormelde categorieën van personen voldoende vergelijkbaar. Het Hof dient bijgevolg te onderzoeken of het verschil in behandeling redelijk verantwoord is.”

En:

“B.9.1. In de interpretatie van de in het geding zijnde bepalingen die aan het Hof wordt voorgelegd, kan een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden ingesteld tegen een terugnrijvings- of verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is doch niet tegen een inreisverbod.

B.9.2. Volgens artikel 1, 8°, van de wet van 15 december 1980 is een inreisverbod « de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt ».

Artikel 74/11 van die wet bepaalt de nadere regels van het inreisverbod.

Een inreisverbod is niet mogelijk zonder beslissing tot verwijdering. Een inreisverbod heeft slechts betekenis indien het vergezeld gaat van een verwijderingsmaatregel.

B.9.3. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, beschikt op grond van de in het geding zijnde bepalingen over de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen tegen de verwijderingsmaatregel.

Indien die vordering wordt ingewilligd, kan de vreemdeling voorlopig niet van het grondgebied worden verwijderd en kan het inreisverbod voorlopig evenmin gelden (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 189 847 van 18 juli 2017). In die omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dat inreisverbod noodzakelijk is. Indien het door de vreemdeling ingestelde beroep wordt ingewilligd en de verwijderingsmaatregel wordt vernietigd, zal het inreisverbod definitief geen rechtsgrond meer hebben (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 200 476 van 28 februari 2018).

B.9.4. Indien daarentegen de vordering tegen de verwijderingsmaatregel wordt verworpen, blijft ook het inreisverbod zijn uitwerking behouden. In dat geval heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen vaststellen dat er geen redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de verwijderingsmaatregel de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is overeenkomstig artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikel 39/82, § 4, vierde lid).

B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan.

Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is.

B.11. De prejudiciële vraag dient bijgevolg ontkennend te worden beantwoord.”

De Raad stelt bijgevolg vast dat het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden ingesteld tegen een inreisverbod.

De vordering gericht tegen het inreisverbod is onontvankelijk.

2.2 over de ontvankelijkheid *ratione temporis* van de vordering gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering (bijlage 13septies)

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering. In deze situatie gelden de beroepstermijnen zoals bepaald in artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet die ingaan met de kennisgeving van de beslissing waartegen ze is gericht.

De bestreden beslissing werd verzoeker ter kennis gebracht op 20 augustus 2022. De in artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bedoelde beroepstermijn van tien/vijf dagen ging bijgevolg in op 21 augustus 2022. In casu dient verder te worden vastgesteld dat dit niet de eerste verwijderingsmaatregel betreft aangezien verzoeker ook nog verwijderingsmaatregelen kreeg onder meer op 18 november 2014 en 17 juni 2020, respectievelijk ter kennis gebracht op 25 november 2014 en 22 juni 2020, zodat wat de thans bestreden verwijderingsmaatregel betreft de beroepstermijn van vijf dagen gold en niet de termijn van 10 dagen, zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift. De Raad dient vast te stellen dat de op 30 augustus 2022 ingestelde vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid buiten de termijn bepaald in artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet is ingediend.

Ter terechtzitting hierop gewezen, erkent de raadsman dat het beroep laattijdig is ingediend. Hij stelt zelf dat er geen sprake is van overmacht waarom hij het beroep niet binnen de vijf dagen heeft ingediend. Uit het verzoekschrift blijkt dat de raadsman ervan uitging dat de beroepstermijn 10 dagen betrof.

Hij wijst er verder op dat hij ervan uitging geen beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid te moeten indienen aangezien hij ervan overtuigd is dat verzoeker een (vierde) verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 20 augustus 2022 en dit niet vanuit detentie, waardoor op grond van artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet de thans bestreden eerste beslissing van rechtswege geschorst zou zijn. De Raad wijst er evenwel op dat er op geen enkele wijze blijkt uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan of ingediend op 20 augustus 2022, zodat thans geen sprake is van het feit dat artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet aan de orde is.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk *ratione temporis*.

Geheel ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker in het verzoekschrift wijst op een schending van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM.

Zo voert hij aan: *“verzoeker gaf tijdens zijn verhoor door de politiediensten van Gent op 20 augustus 2022 duidelijk aan dat hij bij een terugkeer naar Turkije vreest blootgesteld te worden aan schending van artikel 3 EVRM”* en nog *“[v]erzoeker stelde daarbij uitdrukkelijk een verzoek om internationale bescherming. [...] Het is geenszins vereist dat men een formeel verzoek heeft gesteld om beschouwd te worden als een persoon die om internationale bescherming verzoekt. Evenmin is vereist dat men formeel de term “asiel” in de mond neemt bij dit verzoek, en evenmin is vereist dat het verzoek reeds formeel werd geregistreerd (waarvoor trouwens verwerende partij zelf verantwoordelijk is). Zodra men de wens heeft geuit dat men om internationale bescherming verzoekt, dient men beschouwd te worden als een persoon die om internationale bescherming verzoekt.”*

De Raad kan verzoeker in theorie volgen dat het niet vereist is dat men een formeel verzoek heeft gesteld om beschouwd te worden als een persoon die om internationale bescherming verzoekt, noch dat men formeel de term “asiel” in de mond zou moeten nemen bij dit verzoek, noch dat het vereist zou zijn dat het verzoek reeds formeel werd geregistreerd. Echter, er blijkt *prima facie* in geen geval dat verzoeker de wens heeft geuit op 20 augustus 2022 bij de politiediensten dat hij om internationale bescherming verzoekt. De Raad heeft er dan ook het raden naar waaruit de raadsman afleidt dat verzoeker tijdens zijn verhoor door de politiediensten van Gent op 20 augustus 2022 duidelijk heeft aangegeven dat hij bij een terugkeer naar Turkije vreest blootgesteld te worden aan schending van artikel 3 van het EVRM of dat hij uitdrukkelijk een verzoek om internationale bescherming zou gedaan hebben.

In het administratief dossier zit het administratief verslag van de federale politie van 20 augustus 2022 met een verslag van het gehoor van verzoeker om 6u46.

Dit luidt als volgt:

“Zijn er elementen die de vreemdeling kenbaar wil maken betreffende de rechtmatigheid van zijn verblijf, familie- en gezinsleven? Nihil.

Zijn er nog elementen die de vreemdeling wil kenbaar maken betreffende zijn gezondheidstoestand? Nihil
Zijn er nog elementen die een onmiddellijke terugkeer in de weg staan? Nihil

Hebt u in België of in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) aangevraagd? Nihil

Werden uw vingerafdrukken reeds in een ander Europees land genomen? Onbekend (eigen onderlijnen)”

Bijgevolg blijkt dat aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd door de politie of er elementen zijn die een onmiddellijke terugkeer in de weg staan en dat verzoeker daarop geen element heeft aangehaald. Hij heeft ook niet correct geantwoord op de vraag naar eerdere verzoeken om internationale bescherming of asielaanvragen, dat hij in België reeds drie verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend.

Verder blijkt eveneens in het administratief dossier dat verzoeker op 29 augustus 2022 een vrijwillige vertrekverklaring heeft ondertekend. Deze blijkt ingevuld in (vermoedelijk) het Turks en aangezien de Raad die taal niet beheerst, wordt deze op zich niet tegengeworpen aan verzoeker. Er blijkt evenwel uit het begeleidend schrijven van de sociaal assistent (terugkeerbegeleider) van het gesloten centrum dat deze attesteert op 29 augustus 2022 dat verzoeker voor het tekenen van die vrijwillige vertrekverklaring nog speelde met de idee een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Indien verzoeker werkelijk bij de politie in Gent op 20 augustus 2022 uitdrukkelijk een verzoek om internationale bescherming zou gedaan hebben, zoals de raadsman stelt, dan strookt dit niet met het feit dat de terugkeerbegeleider van Brugge verklaart dat verzoeker na zijn vasthouding nog speelde met de idee een nieuwe asielaanvraag in te

dienen. Als verzoeker bij de politie al de wens zou geuit hebben om een beschermingsverzoek te doen – waarvan geen indicatie voorligt – had hij daarvoor ruimschoots de tijd in detentie dat ook werkelijk in te dienen.

Ter zitting wijst verweerder er eveneens prima facie terecht op dat verzoeker reeds sedert 20 augustus 2022 werd vastgehouden in het gesloten centrum en het beroep pas werd ingediend op 30 augustus 2022 en verzoeker aldus alsnog ruimschoots de mogelijkheid had via de sociale dienst van het gesloten centrum ook daadwerkelijk het verzoek in te dienen (met het verkrijgen van een bijlage 26quinquies, formulier dat wordt gegeven bij het indienen van een beschermingsverzoek). Bijkomend stelt de Raad vast dat het in casu gaat om een verzoeker die ervaring heeft in België met het indienen van beschermingsverzoeken, aangezien hij in het verleden al drie internationale beschermingsverzoeken heeft ingediend, zodat van verzoeker wel een duidelijk signaal kon verwacht worden indien hij werkelijk opnieuw de wil had een beschermingsverzoek in te dienen. Het feit dat verzoeker op de uitdrukkelijke vraag van de politie tijdens het gehoor op 20 augustus 2022 of er elementen zijn die een onmiddellijke terugkeer in de weg staan niets heeft aangehaald, is prima facie een duidelijke indicatie dat geen sprake is van het doen van een beschermingsverzoek bij de politie of uitdrukkelijk uiten van de wens dit te doen, waar de raadsman ten stelligste vanuit gaat.

De Raad volgt verzoeker dan ook prima facie geenszins als zou de gemachtigde “*op eigen houtje*” beslist hebben dat “*dit volgende, 4 jaar latere, verzoek om internationale bescherming van verzoeker ongegrond is en dat een gedwongen repatriëring derhalve niet zou leiden tot een schending van artikel 3 EVRM.*” Er blijkt prima facie, zoals gesteld geen indicatie dat verzoeker een volgend -vier jaar later- verzoek om internationale bescherming heeft gedaan of die wens heeft geuit op 20 augustus 2022, laat staan dat de gemachtigde dit ongegrond zou bevonden hebben en daaruit zou afgeleid hebben dat een gedwongen repatriëring niet zou leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Eveneens wijst de Raad er ten overvloede op dat het Hof van Justitie zich reeds heeft uitgesproken over wanneer een verzoek om internationale bescherming moet geacht worden te zijn ingediend. Het Hof stelde daarbij: “*dat een verzoek om internationale bescherming wordt geacht te zijn ingediend wanneer een door een overheidsinstantie opgesteld document dat geldt als bewijs dat een derdelander om internationale bescherming heeft verzocht, is ontvangen door de instantie die is belast met de uitvoering van de verplichtingen die uit genoemde verordening voortvloeien en in voorkomend geval ook wanneer alleen de belangrijkste inlichtingen in een dergelijk document, maar niet het document zelf of een afschrift daarvan, door die instantie zijn ontvangen.* (HvJ 26 juli 2017, Mengestab t. Bundesrepublik Deutschland, punt 103)” Er blijkt prima facie geen verzoek te zijn ingediend, aangezien hiervan dan een bijlage 26quinquies zou kunnen worden voorgelegd. De Raad is er zich van bewust dat een onderscheid kan gemaakt worden tussen het “doen of uitdrukken van de wens” enerzijds, het vervolgens “indienen” en het uiteindelijk “registreren” van een verzoek om internationale bescherming en de eerste fase geen formulier veronderstelt, maar het uitdrukkelijk uiten van de wens van internationale bescherming. Doch, zoals gezegd heeft de Raad, na onderzoek van het administratief dossier, geen indicatie van het uiten van die nood aan internationale bescherming op 20 augustus 2022 zoals verzoeker aanvoert.

De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker heeft verklaard dat Turkije een slecht land is en er voor hem daar veel problemen zijn. Hij stelt vast dat met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangetoond en dat om tot een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen besluiten, verzoeker dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Hij stipt aan dat andere elementen reeds werden beoordeeld in zijn verschillende asielaanvragen.

De Raad acht deze motieven niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig. Hij kan prima facie uit het administratief dossier of uit de beslissing niet opmaken op welke verklaring de gemachtigde precies doelt waar verzoeker heeft gesteld dat Turkije een slecht land is en er voor hem daar veel problemen zijn. Zelfs mocht blijken dat die verklaring recent gebeurd is, dan nog wijst de Raad er prima facie op dat een dergelijke verklaring op zich in casu niet als een verzoek om internationale bescherming kan beschouwd worden. Zoals supra gesteld is verzoeker een man die reeds ervaring heeft met het indienen van verzoeken om internationale bescherming in België en bleef verzoeker na zijn vasthouding op 20 augustus 2022 door de politie te Gent nog verschillende dagen in het gesloten centrum twijfelen of hij een vierde verzoek om internationale bescherming zou indienen en blijkt prima facie niet dat hij dat alsnog heeft gedaan.

Bijgevolg kan de Raad verzoekers betoog aangaande artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet over de van rechtswege schorsing van het indienen van een beschermingsverzoek, dat in casu volgens verzoeker met de voeten zou worden getreden, niet volgen.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker in casu in het verzoekschrift zich op een louter procedureel betoog steunt, zonder enig concreet element aan te halen waaruit het risico voor verzoeker bij een terugkeer naar Turkije dan wel zou bestaan in het licht van artikel 3 van het EVRM. De Raad stelt vast dat de vrees van verzoeker voor een terugkeer naar Turkije in het kader van reeds twee verzoeken om internationale bescherming (de eerste betrof een onderzoek in het kader van de Dublin III-verordening dus wordt thans buiten beschouwing gelaten) werd onderzocht. De Raad stelt eveneens vast dat verzoeker tegen de beslissingen van het CGVS van 31 oktober 2014 en 28 augustus 2018 geen beroep indiende bij de Raad, noch tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 18 november 2014 en 17 juni 2020. Er blijkt bijgevolg ook dat het betoog van verzoeker als zou hij gedurende zeven jaar lang geen enkel bevel om het grondgebied te verlaten hebben gehad, niet strookt met de stukken van het administratief dossier.

Verzoeker kan weliswaar gevolgd worden dat het laatste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd beoordeeld vier jaar geleden, echter hij laat volledig na om ook maar enigszins te duiden in het huidig verzoekschrift of ter zitting van 31 augustus 2022 waaruit concreet verzoeker zijn vrees bestaat voor foltering of onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Turkije of welk nieuw element in de laatste vier jaar kan wijzen op een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. De raadsman van verzoeker antwoordt aan de waarnemend voorzitter louter dat hij niet weet wat verzoeker vreest, dat hij verzoeker maar een keer heeft gezien zonder tolk, dat het wellicht gaat om de elementen die hij al in zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming heeft aangehaald en dat de politieke situatie de laatste vier jaar is veranderd. Waaruit die politieke verandering bestaat en waarom die verandering voor verzoeker een reëel risico inhoudt op een schending van artikel 3 van het EVRM wordt op geen enkele wijze ook maar enigszins toegelicht. Evenmin wordt bij het louter procedureel betoog van verzoeker enig rapport gevoegd of aangehaald waarin wordt gewezen op een specifieke problematische situatie in Turkije. Er wordt geen enkel vervolgingsrelaas aangehaald, noch wordt geduid waarom verzoeker eventueel de laatste vier jaren, sedert de laatste beoordeling van het CGVS, een réfugié sur place zou geworden zijn, noch wordt gewezen op een situatie die potentieel zou kunnen vallen onder de subsidiaire bescherming.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

In casu heeft verzoeker noch in het verzoekschrift, noch via zijn raadsman ter zitting iets concreet aangehaald om de Raad aan te tonen dat er ernstige en bewezen motieven bestaan dat hij in Turkije een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Er kan van verzoeker nochtans verwacht worden dat hij concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengt en dat hij die beweringen staaft met een begin van bewijs. Evenmin wordt in casu aannemelijk gemaakt dat verzoeker zou deel uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, en de bescherming van artikel 3 van het EVRM alsnog optreedt omdat hij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en dat hij tot de bedoelde groep behoort (situatie van onder meer groepsvervolging) (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). Evenmin blijkt dat de situatie in Turkije vandaag als dusdanig is dat de gemachtigde op basis van algemeen bekende feiten had moeten weten dat elke terugkeer naar Turkije een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Bijgevolg blijkt prima facie geen verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker voert eveneens de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker haalt wat betreft zijn familieleven enkel concreet aan dat hij *“een familiaal leven heeft dat hij in België heeft ontplooid”*. Hij meent dat het niet ondenkbaar is dat het jarenlange stilzitten door de gemachtigde (lees: het uitblijven van bevelen om het grondgebied te verlaten de laatste zeven jaren) ondanks verzoeker zijn onregelmatig verblijf, verband houdt met de door hem aangehaalde risico's op een schending van artikel 3 van het EVRM en met *“het familiaal leven dat verzoeker thans in België heeft ontplooid”*. Verzoeker geeft wederom geen enkel concreet gegeven in het verzoekschrift met wie verzoeker dan wel recent nog een familiaal leven in België zou hebben. Vooreerst bleek reeds dat de veronderstelling van verzoeker, gestoeld op het jarenlang niet afgeven van verwijderingsbeslissingen en gedoogbeleid, niet correct is gezien er wel degelijk verwijderingsbeslissingen genomen zijn ten aanzien van verzoeker. Bijkomend heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing *prima facie* terecht gemotiveerd dat verzoeker in zijn verhoor bij de politie van 20 augustus 2022 blijkens het administratief verslag heeft verklaard geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, minstens heeft verzoeker geen elementen dienaangaande kenbaar gemaakt toen hij er uitdrukkelijk naar werd gevraagd. Verder heeft de gemachtigde eveneens terecht aangehaald dat het oude dossier aangaande wettelijke samenwoning in 2015 werd geweigerd door de burgerlijke stand te Schaarbeek.

De Raad kan dan ook niet aannemen dat verzoeker een beschermingswaardig familiaal of privéleven heeft aannemelijk gemaakt, dermate dat ook geen verdedigbare grief op grond van artikel 8 van het EVRM blijkt.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, wijst de Raad erop dat deze bepaling stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153 232). Aangezien geen verdedigbare grief in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM kon worden weerhouden door de Raad, kan dit ook geen aanleiding geven tot een schending van artikel 13 van het EVRM (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340). Bijgevolg wordt *prima facie* geen schending van artikel 13 van het EVRM aangetoond.

Een en ander leidt tot de conclusie dat - ten overvloede- niet blijkt dat verzoeker, ondanks de laattijdigheid van zijn beroep, een reëel risico op een schending heeft aannemelijk gemaakt van artikel 3, 8 of 13 van het EVRM.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M.-C. VERTOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M.-C. VERTOMMEN

A. MAES